

Kunos Anna: Csendesebb a csendnél

Szavakat susztorog a sötét. Ma este nem akarom érteni, mit mesélnek.
Éjfél után, hajnal előtt a szobám önmagába olvad. Hol kezdődik a szekrény, és hol ér véget a fal? Éjfél után, hajnal előtt Olyan ez, mint a ceruzarajzok színátmenetei. A skála egyik vége a fehér fal, másik a fekete szekrény, de középen lehetetlen rábökni, hogy inntől fekete, és inntől fehér. A színeknél külön szó van rá; szürke, de a szekrény és a fal között éles határokhoz szoktak az alvók, mert kevesen vannak ébren. éjfél után, hajnal előtt... És akik ébren vannak, azok sem figyelnek csendben.

Kopogó billentyűzetről, könyvlapok surranásáról, fojtott zokogásról, mocskos nyögésekről hallgat a csend. Ő a gyóntatópap, aki mindent lát, mindent befogad. Figyelmes hallgatóság, és neki bármikor elmondhatom azt, amit soha senkinek...

Nyolcéves korom óta hallgatok, ma éppen nyolc éve. Fájdalmasan szép szimmetria. Olyan rég vagyok csendben, hogy eideje a csend mesél nekem. Kinek gyón a pap? Egy másik papnak – és én ugyanúgy tartottam a titkát, mint ő bárki másét.

Eleinte csak apróságokat mesélt nekem kabócák daláról, patak locsogásáról... Majd megmutatta igazi valóját. Múlt éjjelig úgy gondoltam, a csend csak hangokról tud mesélni, állatok, növények hangjáról, egysejtű ostorának csusszanásáról vagy emberi sorsokról, egyre megy – ez mind csak zaj, amiről hallgathatok.

Tegnap, éjfél után, hajnal előtt a némaságokról mesélt. Tudatod, hogy máshogy hallgat a matracra cseppenő könny és vér? Hogy más a pofon előtti és utáni csendes pillanat? Tudod, milyen egy megerőszakolt nyolcéves kislány hallgatása?

Én tudtam. Nyolc éve hallgatom ezt a súlyos csöndet. Ma éppen nyolc éve... És ő is tudta. Végighallgatott velem mindent, mégis megmutatta. Akkor először fájt a csend.

Akkor újabb vér- és könnycseppeket ivott be az ágyam matracra, és én tudtam, mikor melyiket, mert mindegyik máshogy hallgatott. Betűk vetültek a naplóm lapjaira, újabb búcsúzenet, újra benyúltam a gyógyszeres dobozért a táskámban, kilenc kerty, kilenc bogó, háromszoros túladagolás, és vége lenne a fájdalomnak, vége a büntületnek...

...de tegnap is megtört a mozdulat, tegnap is csak néztem, ahogy a tollam hegyes végét a vénámba szúrja egy remegő kéz, és hallgatom az ismerős hallgatást, a megerőszakolt lányét, az egyetlen némaságot, ami soha nem árult el semmit, mert csendesebb, mint maga a csend.

Tegnap is kopogtattak.

Gépiesen fedtem be a matracot a hófehér lepedővel, közé rakva egy nejlont, hogy ne ázzon át. Éjfél után, hajnal előtt ennyivel már nem kellett volna jönnie. Már első alkalommal is így kopogtatott. Akkor még gyanútlanul nyitottam ki az ajtót.

Ahogy az ágyamra nyomott, hófehér lepedőmre, a fekete szekrényt néztem, ahogy a fehér falba olvad. Újra és újra, nyolc éve minden éjjel. Reggel majd elválnak, éles határvonal lesz a kettő között, és senki meg nem mondaná, hogy éjjel még egymásba olvadtak. Szavunk sincsen az iszonyatra, hiszen reggelente oly' éles a határvonal és én közöttünk.

Ma reggel mosolyogtam a férfira, akivel oly' éles köztünk a határvonal nappal. Anyuval szerelmesen somolyogtak egymásra – ma nyolc éve, hogy összeházasodtak. Ma éppen nyolc éve... Mosolyogva lejjebb húztam a pulcsiujjam a csuklómra. Nap közben nincs homály, nincs toll, papír, gyógyszer, nincsenek mohó kezek. Csak anyu, a második férje, meg én. Anyu összetörne, ha nem így lenne.

Most, ma éjjel is szavakat susztorog a sötét. Hiába nem akarom, értem, mit mesél. Jóval elmúlt éjfél, kezd világosodni az égbolt, mire elkészülök az újabb búcsúlevéllel. A tudattól, hogy ezt sem fogom megmutatni, soha senkinek, hogy ma este sem nyúlok a gyógyszeresdobozért, sikoltani akarok.

Megteltem a hallgatással.

[JJ1] megjegyzést írt: Javaslatom: „Szavakat suttog a sötét” – ez hatásos kezdés lehet, vagy „Szavak susztorognak a sötétben”

[JJ2] megjegyzést írt: ez gyönyörű! ☺

[JJ3] megjegyzést írt: a hármaspont nem javasolt, mert a befejezetlenség érzetét kelti, nyugodtan írd tovább a mondatot ezeknél a részeknél, átolvasásnál, önszerkesztésnél legfeljebb kihúzod a feleslegesnek ítélt részeket

[JJ4] megjegyzést írt: ennek a résznek nem világos a logikája

[JJ5] megjegyzést írt: ezt a mondatot másképp folytatnám, mert a második fele már ismétlés

[JJ6] megjegyzést írt: ebben a mondatnak nem világos a jelentése, minek vagy kinek nem kellett volna ennyivel jönnie?

Megteltem a csenddel.

Éjfél után, hajnal előtt gGyorsan pergő szavakkal, szaggatottan és kapkodva beszélni kezdek. Meggyónom titkomat a csendnek. Hátha meghallják, hátha benyitnak, azt remélem, anyu falakon át is meghallja. Csodát várok, vagy bármit, *bármit*. Még anyu összetörését is elviselném, csak legyen már valami *változás*.

Mire kiadok magamból mindent, hajnalodik.

Kifogytam a szavakból, és nem maradt utánuk semmi. Nem nyitott be senki. Nem történt csoda. Nem volt változás. ~~És~~ én mégis képtelen vagyok a gyógyszeres dobozért nyúlni. Anyu összetörne.

Ma is kopogtattak.

Sűrű próza, néhány helyen a logikája átgondolásra javasolt.

Ami világosan kiderül, jó alap egy történethez. Szavakat suttog a sötét – tegnap a némaságról mesélt, miközben ezt az abúzustól súlyos csöndet maga az áldozat töltötte meg szavakkal, onnantól kezdve, hogy megtörtént az első erőszak. Nagyon tetszett, ahogy a körköröséget, az ismétlődést központi motívummá tetted, és a félelmet, a rettegést lebegtetted az önmagába olvadó szoba képével.

A hallgatás csak időleges, mert a lánynak muszáj kiönteni magából az éjszaka fájdalmát. Mindent visszahall belőle, amit a nyolc év alatt kiadott, miközben megpróbálja azzal tompítani a fájdalmát, hogy mintegy a testén kívül helyezi magát. Az érzékletes leírások a helyükön vannak, csak néhány apróságot lenne érdemes átdolgozni a szövegben, és így novellává bővítheted.

Az Éjfél után, hajnal előtt kifejezést érdemes ismétlések helyett kettéválasztani, hiszen éjjel történik a borzalom, utána a suttogás, a sírás, az öngyilkos gondolatok következnek. A hajnal előtti részt így külön írnám meg, és abban helyezném el a begyógyszerezés, a naplóírás stádiumait. A sűrű szövegalkotást rugalmassá teheted a cselekvés részletezésével, kibővítésével, mert attól nem húz fel, úgy is megmarad a feszessége.

Egyelőre kísérletezésnek érzem a szöveget, hiányzik belőle a cselekmény, illetve a környezet részletesebb leírása, én például kíváncsi lennék az anya jellemére, arra, hogy valóban nem vesz észre semmit, hogy milyen mélyebb lelki összefüggések vannak ebben a családban? A főszereplőd jár-e iskolába, vannak-e barátságai, tehát a javaslatom, hogy mindenképpen folytasd ezt a történetet és vidd el a novella irányába.

(Jassó Judit)